

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19.

Den 1ste Juli 1885.

34te Aargang.

Tale af Apostel John Henry Smith,

holdt i Tabernaklet i Logan den 6te April 1885.

Det er mig en Glæde igjen at mødes med de Hellige og deltage med Gud's Folk i vor Generalkonference. Det er en længere Tid, siden jeg havde en saadan Lejlighed, og jeg kan forsikre Eder om, at jeg paastjønner det storligen. Det vil neppe være mig muligt, at udtrykke i passende Ord mine Følelser med Hensyn til mit Hjem i Bjærgenes Dale. Jeg lærte en Gang et Vers, som jeg ofte har repeteret, og det kunde maaske være passende for mig at gjentage det her i Dag. Det lyder saaledes:

Til min Hjemstavn Hjærtet er knyttet saa fast
Med magiske Raad, der ej løses i Hast;
Ihvor den mon være, i Nord eller Syd
Den holder Magneten, som drager mig did.

Saaledes forholder det sig i Dag, i det jeg træder frem for at tale til Eder en kort Tid. Hvad Herren ønsker, at jeg skal tale til Eder, kjender jeg for Øjeblikket ikke. Jeg har ikke talet til nogen Forsamling for nogle Maanedes Tid. Jeg har været i Besøg; jeg har samtalt med mine Venner angaaende Evangeliets Principer og forsøgt at oplyse dem om vor Tro. Da jeg selv har an-

nammet Evangeliet og indviet mit Liv til at forkynde samme, pustede jeg at mine Slægtninge skulde høre det. Jeg har ikke været ledig, men har arbejdet med Flid for at gjøre dem bekendt med Sidste-Dags-Værket. Jeg gik ikke til dem i den Forventning at faa dem til at bekjende vor Tro, men for at fri mine Venner fra deres Fordom imod os. Jeg har erfaret, at naar udtages mine egne Slægtninge, have mine Ord saa at sige faldet paa Stengrund, og skjønt jeg blev venligt modtaget og har faaet om, at der i Livens Løb kan komme Godt ud af mit Arbejde, kan jeg dog ikke sige, som Mange have kunnet sige, at jeg har udrettet meget Godt og bortvendt megen Fordom. Ikke desto mindre haaber jeg, at jeg maaske har gjort noget Godt iblandt mine Slægtninge i de østlige Stater i de sidstledne Ugers Løb.

Som I vel vide, blev jeg i 1882 sendt af mine Brødre til at præsidere for en Tid over den europæiske Mission. Jeg begav mig paa Vejen til min Arbejdsmark med en Del Bekymring for mit eget Vedkommende. Min tidligere

Erfaring i Storbritannien var saadan, at jeg virkelig frygtede for min Helbred. For fem Aar efter min første Mission til England havde jeg ikke tilbragt en Nat i rolig og vedertvægende Søvn. Jeg led af en Forkjølelse, jeg havde paadraget mig, medens jeg var paa denne Mission. Ved min Afreise i 1882 lovede mine Brødre mig, at jeg skulde gaa i Fred, at jeg skulde have god Helbred, at Herrens Velsignelser skulde være mig tilbøieligt, og at jeg skulde være i Stand til at udføre det Arbejde, hvortil jeg var udsendt, og medens jeg gik ud under visse Bekymringer paa mine egne Begne, syntes det dog, som om jeg maatte gaa til England for at blive stilt ved den Sygdom, der havde angrebet mig paa min tidligere Mission der.

Ved min Ankomst til England fandt jeg et Korps af udmærkede Eldster der. Missionen var i en meget god Forfatning, med oprigtige og utrættelige Missionærer, der vare villige til at gjøre hvad som helst, der maatte forlanges af dem for Herrens Værks Fremmelse. Dog fandt jeg ved Undersøgelse og Samtale med mine Brødre, at Vejen syntes at være saaledes spærret, at de ikke kunde udføre den Gjerning, der laa dem saa meget paa Hjerte. Efter at have besøgt forskellige Konferencer og givet Brødrene saadanne Instruktser og Raad, som Anden tilhøivtede som den bedste Maade, hvorpaa at komme i Berøring med Folket — ved at høre Eldsternes Anstuelser og Resultatet af deres Erfaringer i Missionen, da nogle af dem havde været der et Aar eller to — blev det besluttet efter Fleres Forslag, at der skulde gjøres Forsøg paa at udsprede mere af det skrevne Ord, end der hidtil havde været gjort. Breve desangaaende sendtes til Kirkens Præsidentstab, og med deres Bifald blev et System for Udspreddelsen af

vore Skrifter sat i Stand og er bleven vedligeholdt til den Dag i Dag. Hvad Resultatet vil blive i Fremtiden, vide vi ikke. Ikke desto mindre have vi gjort det bedste, der stod i vor Magt, i vor Tjeneste blandt Folket, og med den Kraft, Gud har givet os, have vi bestræbt os for at underrette vore Medmennesker om Guds Riges Gjenoprettelse. Jeg er stolt af, at de, som ere blevene sendte til at virke under min Ledelse, have været gode og ydmyge Mænd. Mange af dem ere unge Mænd, opvoksede i disse Dale, tagne fra deres Beshæftigelser i Agerdyrking, Kvægaavl, Handel eller fra Haandværksfaget. De havde saa at sige ingen Forberedelser gjort sig for denne Tjeneste, men i nogle faa Ugers Løb have de uddannet sig dertil og paabegyndt deres Arbejde stolende paa Herren. Han har ogsaa velsignet dem i Udsprelsen af deres Arbejde. Jeg har nydt megen Glæde i at arbejde sammen med dem, og jeg troer, at de have lyttet til alle mine Raad og Instruktser med Hensyn til dem selv og deres Arbejde og vist sig villige til at rette sig derefter og til at virke for Guds Værks Fremme.

Siden min Hjemkomst har Intet glædet mig mere end her ved denne Konference at omfavne og trykke til mit Bryst de Mænd, som have arbejdet i den samme Gjerning som jeg; for jeg respekterer og ærer dem som mine egne Brødre. Disse Udtalelser med Hensyn til dem komme fra Hjertet, og jeg haaber, at deres Bekjendtskab med mig, og det Venstskab, der er stiftet under Modgang og Forsølgelse, maa være af samme Varighed som Livet selv.

Det glæder mig at kunne berette, at vi i England vedblive at døbe.

Under min Bestyrelse der blev Arbejdet indført paa nogle nye Steder, eller rettere, paa forskellige Steder, hvor

Bærket før havde gjort Fremgang, men senere havde ophørt, blev det gjenindsført. Vi have faaet et Fodfæste i Finland, og nogle Faa ere blevne døbte der. Broder Fjeldsted sendte nogle indspødtte Uebster derhen. Det lykkes nogle Uebster, der ikke fattedes Mod, og vare ydmyge og villige til at imødegaa hvilken som helst Gjenwordighed og Prøve, der maatte komme dem i Vejen, at gjøre en lille Begyndelse der. Sæden er faaet. I den nordøstlige Del af Preussen nær de russiske Grændser, er Evangeliet's Dør begyndt at aabnes, i det en af Broder J. A. Smith ordineret indspødt Uebste blev sendt derhen, og der er Udsigter til at Bærket vil gjøre Fremgang der. Vi have ligeledes gjort Forsøg paa at indføre Evangeliet i Østerrig. Broder Weisinger har arbejdet der i nogen Tid. Broder Hammer var ogsaa der, men blev af Øvrigheden landsforvist. Jeg formoder, at Broder Weisinger og Jennings nu ere i Østerrig, maaste i Øhmen.

Medens jeg i December Maaned var i Schweiz, sølte jeg, at det vilde være mig umuligt at gaa hjem uden at gjøre endnu et Forsøg paa at indføre Evangeliet i Østerrig, skjønt Brødrene havde allerede maattet gennemgaa store Besværligheder i det Land. Øvrigheden der behandler ikke vore Uebster, som de burde; men jeg haaber, at ved at bruge Visdom og Forsigtighed Evangeliet maa blive forkyndt, og at Befolkningen der, som er et udmærket Folkeslag, maa se og erkjende deres Stilling og modtage Sandheden. Vi have ligeledes gjort Forsøg paa at faa Fodfæste i Tyrkiet, og jeg har haab om, at Bærket vil gjøre Fremgang der. Nogle Faa ere allerede blevne døbte der. Brødrene, der arbejde i det britiske Rige, have forsøgt at indføre Evangeliet paa ethvert Sted og i enhver Arog, hvor de have haft Lejlighed. Men

jeg vil her bemærke, at England i Dag er ikke som England var for saa Aar tilbage. Medens den samme Frihedens Aand — Kjerlighed for hver Mand's Ret — maaste endnu eksisterer blandt det engelske Folk, synes dog den Gæstfrihed og Venlighed, der for mange Aar tilbage var et saa almindeligt Karaktertræk hos dem, stadigt at formindstes. Mange ere arbejdsløse, og det store Antal Menneſker, der vandre omkring som Bøklere, lukke tilbøds Folkets Hjerter, og de se sig ikke i Stand til at høre de Børder, de hidtil have maattet høre. I blandt de Sidste Dages Hellige findes dog den samme Venſkabelighed som forhen. Deres Hjerter ere lige saa brændende som nogensinde før.

Ved Broder Wilsons og Broder Marshalls Arbejde have vi nylig vundet Afgang til den nordlige Del af Irland, og vi haabe, at med Forsigtighed, vil meget Godt kunne gøres der. Nogle meget agtbare Folk have aannammet Evangeliet der — Folk i gode Omstændigheder, og som med Frimodighed ere villige til at sprede Evangeliet's Principer. Saaledes fuldbyrde vi lidt efter lidt vor Missions Maal, og Verden bliver advaaret. Da jeg forlod England, var der tre Zions Uebster i Irland, og jeg haaber, at der snart vil blive andre sendt dertil, saa at Bærket maa blive udspreidt i det mindste blandt den protestantiske Del af Befolkningen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der er Hundreder og Tusinder af Menneſker i Irland, som ville aannamme Evangeliet. Min Fordom mod Irlanderne er aldeles udſlettet ved at komme i Berøring med dem. Jeg finder dem at være af den ædleste Race, der findes paa Jorden. Der sættes den største Pris paa Dyderne iblandt dem. Englands statistiske Beretninger vise, at Fødselen af uægte Børn ere i Irland 3 pro Cent, i England 6 pro Cent, og

Skotland 9 pro Cent. Jeg siger, dette taler højt for Irland, og jeg haaber, at Evangeliet maa sprede sig i det Land, og at Tusinder maatte ammamme Sandheden.

Jeg har besøgt næsten enhver Del af Missionen, i det mindste hvor der findes Hellige, og nogle Egne, hvor der ingen findes. Jeg rejste til Italien i Haab om at faa gjort en Begyndelse for Evangeliets Indførelse der. Bestemt paa at faa et Forsøg gjort, bleve to Veldster sendte dertil, men de kom nær ved at sulke ihjel ved at opholde sig der. Der er nogle Dele af Landet, hvor den protestantiske Tro hersker, og jeg haaber, at Tiden snart vil komme, da Evangeliet vil gjøre Fremgang iblandt det Folk. Dog anser jeg Italien at være i en saadan Tilstand, at der for nærværende kun gives ringe Lejlighed for Evangeliets Indførelse. Italienerne ere enten stærkt knyttede til den Religion og Tro, hvortil de ere opdragte, eller de ere næsten totale Gudsfornægtere. Jeg saa ved at overvære deres Gudstjenester, at Kirkerne vare vel fyldte af Præster og Tiggere, og at forholdsvis faa af de Velhavende, Middelstanden eller af den mere oplyste Klasse betymrede sig det mindste om religiøse Ting. Jeg har ogsaa under min Administration i den engelske Mission søgt at faa Evangeliet forkyndt blandt Franskmændene. Broder Bunot og Broder West gjorde et saadant Forsøg paa Den Jersey. Broder Bunot blev sendt til Frankrig og blev der saa længe, som han paa nogen mulig Maade kunne opholde Livet der, medens han brugte sine egne Midler og stræbte paa alle mulige Maader at aabne Evangeliets Dør for sine Landsmænd. Broder Bunot er en Mand, som var oplært og uddannet for den katolske Præstestand, en intelligent og lærd Mand, en ydmyg Mand, der

gjorde Alt, hvad der stod i hans Magt, for at advare sine Landsmænd. Han havde dog ikke Held i at opnaa dette sit inderligste Ønske. Ved Frankrigs og Schwejtzs Grændser have flere Veldster arbejdet, og medens vi ikke have høstet Frugt deraf, som vi kunne have ønsket, har Arbejdet dog været meget tilfredsstillende; thi vi vide, at det ikke alene er en Indsamlings Tid, men ogsaa en Advarsels Tid for Menneskene.

Jeg vil her bemærke, at paa samme Tid, som vore Brødre i de sydlige Stater bleve myrdede med koldt Blod, syntes et almindeligt Had imod os alle Begne at indtage Folkenes Hjærter. Aviserne i Europa vare fyldte med de frygteligste Historier, der kunne optænkes. Alt hvad der nogensinde var optænkt, Alt hvad der for politisk Agitations Skyld er bleven fabrikeret i vort eget Land, blev udspreedt over hele Europa, og Folkemassen baade fjæru og nær blev advaret imod os. Ikke alene advaredes Folk imod os gennem Aviserne, men man begyndte alle Begne at holde Foredrag, hvor Folket tilskyndtes til ikke alene at holde sig fra vore Forsamlinger, men tværtimod at følge os og udøve Volds gjerninger imod os, og ikke give os Lejlighed til at forklare dem Evangeliets Principer eller repræsentere vort Folk fra den rette Side. Denne Følelse har tiltaget fra den Tid, og indtil jeg forlod Europa. Men ligesom forhen vil om en Tid en befindigere Stemning komme over Folket, og som Følge af deres nuværende Ophidselse over Mormonspørgsmaalet og de Forsøg, der nu gjøres for at standse Guds Værk vill Folk begynde at undersøge, betænksomme Mennesker ville søge efter Sandheden, og Værket vil vedblive at udbrede sig i Fremtiden, som det hidtil har gjort. Sandt nok, Folk komme ikke i Hundredevis eller

Lufindevis for at høre Livets og Frelsens glade Budskab, men Verdens Dine ere rettede mod dette vort Bjærg hjem. De sande Henry Ward Beechers Ord: „Mine Herrer, sig hvad I ville, men hist i Klippebjærgene se vi det nittende Aarhundredes Fænomen.“ Det er en virkelig Kjendsgjerning, at Folk i alle Riger og Lande have deres Dine henvendte paa dette Sted og undres hvad Resultat, der vil komme af det Problem, som for Tiden løses af de Sidste Dages Hellige i deres Hjem i Vesten. Mange intelligente Folk ere paa Rejser; de komme iblandt vort Folk; de se deres Fjod; de anerkjende den Udholdenhed de Hellige have lagt for Dagen, og se de Hindringer, disse have overvundet; de se at dette Folk er en stærk voksende Slægt, som ikke ændser Modstand eller frygter for at forfejle sit Maal eller kjender til at lide Nederlag. De se i de Sidste Dages Hellige Fremspiringen og Udviklingen af en Magt, som vil naa sit Maal paa Jorden, det Maal, Herren havde til Hensigt, at det skulde naa, nemlig: Indsamlingen af de Oprigtige af Hjertet, Retfærdighedens Grundfæstelse paa Jorden, Ugudelighedens Bekæmpelse, Sejer over den Ondes Magter, der søge at indtage Menneskenes Hjerter og at lede dem Trin for Trin ned til uundgaelig Skam og Ødelæggelse.

Det er mig en Glæde, mine Brødre og Søstre, atter at sætte Fod paa Amerikas Grund. Jeg betragter det som en fri Mand's Hjem. Der findes maaske dem, som ønske at forvende Sandheden, som søge at stifte Ufred og drive os bort fra det Land, vi bebo. Der findes maaske Saadanne, som søge at nedtræde Andres Rettigheder og Frihed; men jeg troer af mit ganske Hjerte, at Forsynet selv har plantet Frihedens Banner paa denne Grund: at han har skrevet det i det

ganske Universum, at i dette Land skulde hans Bærk trives; at det skulde gjøre Fremgang og tiltage, indtil det naar sit store Maal; at dette er netop Stedet, hvor det skulde fostres og vokse, og at her vil det gaa fremad, og Jordens Nationer ville bestue det og anerkjende det at være den store Magt, som skal indtage Jorden og overvinde alle andre jordiske Magter. Alt dette vil ske i Følge Retfærdighedens og Sandhedens Lov — Guds Lov, som han har givet Menneskene til deres Vejledning og Styrelse — og de ville antage den og leve i Overensstemmelse med dens Forskrifter. Vi ville maaske komme til at betræde en tornebestrøet Sti; der vil maaske findes mange Stene paa den, hvorpaa vi kunde støde vor Fod; vi ville maaske paa vor Vandring faa saarede Lemmer, men Bærket vil gaa fremad og sejre. Gud er vor Ven, vor Vejleder og Bestyrter. Alt, hvad vi som et Folk behøve at gjøre er at holde vort Dje stadigt fæstet paa den guddommelige Sandheds Banner og gaa fremad uden Frygt og uden at vente Gunst af Menneskene, men kun gjøre Ret mod Alle. Bærer ikke Had til Nogen. Jeg tør ikke hade noget Menneske paa Jorden. Lige meget hvor slet, hvor ugudelig eller fordærvet han end er, jeg vil række ham en hjælpsom Haand, hvis jeg finder ham i Trang. Jeg vilde give ham Brød, hvis han er hungrig, Vand, hvis han er tørstig, og Klæder, hvis han er nøgen; thi jeg maa anerkjende ham at være en af min Faders Skabninger, og jeg tør ikke hade ham, om han er nok saa ugudelig. Jeg kunde hade hans Gjæringer og Motiver, men jeg vilde til samme Tid anerkjende ham som en Gjenstand, jeg burde gavne, velsigne og frelse, og jeg vil bruge de Kræfter, Gud har givet mig, i dette Djemed.

(Fortsættes.)

Forfølgelsen i Tennesse.

Myrderiet, som fandt Sted i Tennesse i Fjor, under hvilket to af vore Veldste bleve myrdede med koldt Blod, staar endnu klart i Alles Erindring. Hele Tiden siden den sorgelige Tragedie tilbrog sig, har Stemningen mod vore Missionærer været bitter, og adskillige Gange ere de værste Trusler blevene udslyngede imod dem. Nu har endelig Staten stredet til Handling og højet sig for den offentlige Mening ved at vedtage en Lov, der under to Aars Fængselsstraf og 500 Dollars Mulkt forbyder Enhver at prædike Polygami i Staten eller bruge sin Indflydelse for at faa Folk til at udvandre osv. I Følge denne Lov, der blev understrevet af Guvernøren den 9de Maj og øjeblikkelig traadte i Kraft, bleve Missionærerne C. F. Christensen og W. F. Garner den 13de Maj arresterede og kastede i Fængsel. En Medarbejder skriver Følgende desangaaende:

„Carter County er beliggende i Øst Tennessees Bjergland og grænser mod North Carolina. Veldsterne begyndte at prædike Evangeliet i dette County om Efteraaret 1884, og som Frugter af deres Virksomhed bleve 14 Personer døbt, medens mange Andre begyndte grundigt at undersøge Værdommen. Iblandt de Sidstnævnte var Senator Simmerlys Fader, en Mand, som var vel kjendt i hele Countiet. Veldsterne Tanner og Gibbs havde fornylig aflagt et Besøg til Countiet fra deres Arbejdsmark i North Carolina, men heldigvis vare de rejste tilbage, før de andre Brødre bleve arresterede.

Sidig om Aftenen, efterat Brødrene Christensen og Garner, som overnattede hos nogle Venner, havde begivet sig til Hvile, blev Huset omringet af tre Politi-

betjente, som straks arresterede Brødrene og tvang dem til i Nattens Mørke at vandre fem Mile tilfods til Roan Mount Station, hvor de bleve fremførte for Fredsdommer Angel, der udsatte deres Forhør til den 18de. Imidlertid forlangte han, at de skulde stille 500 Dollars Sikkerhed for, at de siden vilde møde for Grand Juryen. Flere tilbød at give den forlangte Sikkerhed, men da Fredsdommeren ikke vilde antage dem, bleve Brødrene transporterede fra Roan Mount til Elizabethton, hvor de bleve indespærrede i Countyfængslet og lukket inde i et Jærnbur, hvis ene Hjørne stod i umiddelbar Forbindelse med et uhyggeligt og stinkende Hul, der brugtes af to Fanger (den ene en Morder) til Retirade, hvorfra den væmmeligste Stank forpestede Brødrenes Fængselscelle. Da jeg tog mine Brødre i Haanden gennem Jærngitteret, var det ligesom mit Hjerte pludselig skulde ophøre at banke, og jeg var uwillig til at betragte det som en Virkelighed, at to indfødtte Borgere her i det frie Amerika, i den stolte Stat Tennesse, vare indelukkede i et afstyeligt Fængsel, fordi de havde uvovet at benytte sig af Talefriheden og dyrke Gud i Følge deres Samvittigheds Bydende. Men ved at kaste et Blik omkring mig blev jeg snart overbevist om, at det ikke var nogen Drøm, thi Jærnstængerne, der krydsede hverandre i rette Vinkler med netop saa megen Plads imellem, at vi med Nød og næppe kunde trænge Haanden ind ved at bringe den i ubehagelig Berøring med Jærnet, Fangevogterens bestandige Raslen med den store Jærnlaas, samt Straamadratterne med deres forslidte og pjaltede Ranter, Båndspanden og Blikkappen,

samt Stanken fra det omtalte Hul, med alle de andre Omgivelser, vare altsor virkelige til at kunne efterlade nogen Tvivl.

Jeg nødtes derfor til at erkjende, at her i det 19de Aarhundre's klare Middagslys, midt i den nyere Kristenheds Civilisation, og medens Kloften paa Methodistkirken kimede og de gode Kristne samlede til Gudsdyrkelse, sadde to Guds Tjenere indespærrede i et skummelt Fængsel for Evangeliets og Kristi Sags Skyld.

Efter en oplivende Sammenkomst, under hvilken jeg sandt Brødrene faste som Klippen og ligesaa frygteløse som Historiens fordoms Helte, der nægtebe at bøje Knæ for Baal, eller trygle Tyranner om Naade, adskiltes vi, idet vi forsøjede os bort for at udvirke vore Brødres foreløbige Løsladelse.

En Prokurator's Hjælp fikredes, og Forberedelser gjordes for paany at kæmpe for Samvittighedsfriheden. Hvad tro I, I vise Statsmand, Republikens Fædre om, at to „Mormon“ Ynglinge, Fremmede i et fremmed Land, maa lide Fængselstraf som Tale- og Tænkefrihedens samt Konstitutionens Repræsentanter!

Vøj Eder's Hoveder med Skam, I Tennessees Guvernører, Senatorer og Repræsentanter, som saaledes ville lænkebinde Menneskets Tanker og krænke dets Samvittighed. De Frihedselskende i hele Landet ville endnu brændemærke Eder som ædle Forsædres uærdige, faldne Sønner, der ere aandelig, moralisk

og legemlig fordærvede, samt uærdige Eder's personlige Frihed!

C. F. Christensens og W. F. Garners Navne ville herefter blive hædrede alle Vegne, hvor Menneskerettigheder blive agtede og ærede. Vore Børn og Børnebørn ville blive bekjendte med deres vanhellige og uretfærdige Fængsling, og deres Lidelser blive gjort til Gjenstand for Poetens og Historikerens Behandling og saaledes tjene til at styrke Hjærtet og Armen i Kampen for Menneskets Frihed og Ret.

Et Antal Venner traadte frem for at give den forlangte Kaution for de Fængslede, men Retten forkastede dem alle, indtil General J. M. Thornburg fra Knogville, en af Statens mest agtede og indflydelsesrige Borgere, der seks Aar har været i Kongressen, tilbød den forlangte Sikkerhed. Han kunde Dommeren da ikke vrage, hvisaarsag Brødrene Torsdag den 21de Maj fik deres Frihed ved, at han tilspøjede Sikkerhedsdokumentet sin Underskrift.

Under Brødrene's Ophold i Fængslet vandt de stor Indflydelse over de andre Fanger og holdt deres regelmæssige Aften- og Morgenbønner samt velsignede deres Mad paa sædvanlig Maade. Saa snart de vare løsladte, rejste de tilbage til deres Arbejdsmarker og fortsatte deres Missionsvirksomhed. Deres Fængsling paavirkede Folkets Følelser til deres Gunst, og Mange, som aldrig før ofrede Evangeliets Principer en Tanke, undersøge nu Sagen med Flib.

(Fra „Bituben“.)

Fra Utah. Søndagen den 17de Maj blev en Forsamling afholdt i Lugthuset, i hvilken Cannon, Musser og Flere talte til de øvrige Fanger, der lyttede med den største Opmærksomhed, og for en kort Tid var Utah's Lugthus forvandlet til en Himmeriges Port. Forøvrigt havde de indespærrede Brødres Venner Lov til at besøge dem hver Torsdag og Lørdag.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Hvorledes Værket kan fremmes.

Vi indrykke følgende Redaktions Bemærkninger fra Millennial Star. Med Undtagelse af det, som angaar Prædiken under aaben Himmel, anse vi disse Raad meget passende og betimelige for Vældsterne og de Hellige i denne Mission og haabe, at de ville lægge dem paa Hjærte.

„Dagen synes at være henrunden for Sidste Dages Værket at gjøre stor Fremgang ved Evangeliets offentlige Forkyndelse. Nu og da vil maaste en Oprigtig annamme Ordet og komme frem og modtage Daab, overbevist ved en eneste Prædiken, og Troens Lys er bleven tændt ved at høre Guds Ord udtalt ved Aandens Kraft og Bevisførelse. Men Eksempler af denne Slags ere kun faa nu for Tiden, og der udfordres megen Taalmodighed og utrættelig Flid til at fremlægge Sandheden, for at gjennemtrænge Fordommens haarde Skal og Traditionens Taage, hvori Menneftene ere indhyllede.

I den europæiske Missions tidligere Dage fandt det gjengivne Evangeliums ukunftelede Sandheder let Vej til de Oprigtiges Hjærter. Løgn, falske Bestyldninger, spidsfindige Sofisterier og sektærisk List var ikke bleven bragt i Anvendelse imod den gjenoprettede Kristi Kirke; derfor hørte Mange Ordet med Glæde, da det blev prædiket af Vældsterne, som vare ikklædte guddommelig Myndighed, og Mange adløb det straks.

Siden den Tid have Lejesvendene arbejdet med Flid for at redde deres hensnuldrende Systemer. De saa at deres Haandtering stod i Fare, og derfor anvendte de al deres Kløgt for at opfinde og optænke Noget til deres Forsvar, saa at de maatte være i Stand til at opretholde deres vante Forretning, at handle med Menneftenes Sjæle som med andet Guds. Talerstolene og Pressen have, paa nogle faa hæderlige Undtagelser nær, forenet sig for at udsprede alle Slags Usandheder om de Sidste Dages Hellige og deres Lærdomme og nægte at fremstille den anden Side af Sagen.

Som Følge heraf betragtes Herrens Tjenere, som udsendes for at prædike Evangeliet til et Bidnesbyrd for alle Folk, sjørend Enden skulde komme, næsten alle Begne med Mistanke, og paa mange Steder møde de en saadan Modstand, som kun kunde ventes af de Vilde; Folk, som bekjende sig at være Kristne, synes at tabe al et civiliseret Folks Høflighed — ikke at tale om Religionens Virkninger — i deres usømmelige Brede mod en Tro og et Samfund, hvorom de ere saa at sige ganske uvidende. Derfor udfordres der uophørlig Prædiken og Forklaring og mange Beviser for at gjøre Fremgang imod den Tjendstabetes Strøm, som har tiltaget Aar for Aar.

Vældsterne maa møde alt dette og maa derfor fordoble deres Anstrengelser. Dog skulde de ikke derfor tabe Modet eller tro, at det gavner Intet at sætte sig imod en saa overlegen Magt og Opposition. Nej, det skulde opmuntre dem til større Anstrængelse og ihærdigere Bestræbelser og til at opfinde nye Maader og

Midler, hvorved de Oprigtige kunne naaes, og Guds Ord blive forkyndt. Evangeliets Forkyndelse maa fortsættes. I Haller og Forsamlingshuse, hvor disse kunne erholdes, paa Gaderne, Torvene og andre offentlige Steder, hvor Folk kunne samle sig, maa Herrens Tjenere forkynde deres Budskab. I Almindelighed komme ikke mange Fremmede til de Helliges regelmæssige Forsamlinger. „Da Bjerget ikke vilde komme til Muhammed, gif Muhammed til Bjerget“. Hvis Folket ikke vil komme til os, maa vi gaa til dem. Vi høre ikke, at Mange annamme Evangeliet ved dettes Forkyndelse under aaben Himmel, men undertiden finder Ordet, ved disse Lejligheder Vej til en Sandheds søger, og Frugten deraf viser sig i, at en Saadan gjør Pagt med Herren. Dette er tilstrækkelig Løn for vort Arbejde. Om enhver Missionær, som uden Betaling ofrer et Par Aars Tid med at prædike Evangeliet, kun vinder en oprigtig Sjæl, som derved opnaar sin Frelse, er det ham en rig Høst og en stor Belønning.

Men det er ej alene ved at prædike Ordet, at Mormonismen har vundet Tilhængere, men Eldsterne maa arbejde for at komme i Berøring med Folket. Der er mange Maader, hvorpaa dette kan opnaaes. En er at udsprede Skrifter; at gjøre sig bekendt med dem, som lytte til Ordets Forkyndelse, er en anden; ved at modtage Breve fra de Hellige i Zion og bringe dem til disses Venner i Udspreddelsen, og ved at præsenteres af de Hellige her til deres Venner og Naboer og paa andre lignende Maader kunde vi finde Lejligheder til at komme i Berøring med Folket, bortvende deres Fordomme, modbevise de falske Bestyldninger, der ere udsprede om os, og fremstille de herlige Sandheder, som Gud har aabenbaret for Menneskenes Gavn og Glæde.

Lejligheder maa søges og forstafes. De ville maaske ikke komme af sig selv. Missionærerne maa være agtpaagivne og have deres Tanker henvendte i denne Retning. Bryder Eder ikke om det gamle Hjulspor. Gaa ud af den vante Sti. Den idelige Rundkreds af periodiske Besøg er ikke den heldigste Fremgangsmaade. Nye Arbejdsmarker burde begyndes, og ikke før betraadte Stier kunne findes, som ville føre i gunstige Retninger. Hvo som vil søge efter saadanne vil finde dem, og faa Glæde i sit Hjærte, medens han bringer Frelse til Andre. Arbejder medens Tid og Lejlighed gives dertil. Brug al Eders Evne i den forønskede Retning. Tænk, beder, søg med Jær og tøver ikke. Der er endnu iblandt de Millioner, der vandre i Mørke, mange Tusinde, som ville annamme Evangeliet, om det kun bringes dem paa en Maade, saa de kunne fatte og forstaa det. Det udfordrer Herrens Magt og Menneskers Anstrængelser forenede, til at udføre Arbejdet. Begge ere nødvendige, og i dette Foretagende vil Herrens Betsignelse visseligen følge Eldsternes Arbejde, om det udføres i Tro og med Lid til ham.

Der hviler et stort Ansvar paa de Hellige i denne Mission. Nogle af dem ere fløve med Hensyn til det store Sidste Dages Værk. De burde vaagne op af deres Dvale. Den, som er advaret, maa advare sin Næste. Indbyder Venner til Forsamlingerne. Gjører dem bekendt med Eldsterne. Baner Vej for de omreisende Missionærer. Bevare den Tanke i Eders Sind, at I kunne gjøre meget for Herrens store Sag, og at Gud fordrer det af Eder. Skammer Eder ikke for Kristi Evangelium. Frygter ikke for Verdens Anstuelser. Lader Eders Lys skinne for Menneskene. Været Bidnesbyrd til dem om Evangeliet, som er gjengivet fra Himlen. Været vise, men ikke frygtagtige. Han, som er mægtigere end alle Andre,

vil hjælpe den Nødige. Hvo, som søger at frelse sit Liv, skal miste det, men den, som ikke frygter for at sætte Livet til for Kristi Skyld, skal finde det, og beholde det for evigt. Hvad der nu behøves, er de Helliges og Voldsternes Samvirken med bestemt, utrætteligt og energisk Arbejde i enhver Retning, hvor Udgang kan erholdes. Forskjellige Omstændigheder og Steder udfordrer forskjellige Handlemaader. At avertere i Aviserne vil paa nogle Steder skaffe Tilhørere og livlige og opvækkende Forsamlinger, som ville hjælpe til at sætte Værket i Gang. Paa andre Steder ville private, og vise Santaler udrette mere Godt. Søger at have den Helligaand til at inspirere Eder. Overvejer Omstændighederne og lægger Planer i Overensstemmelse med dem. Værer flittige og haabefulde, utrættelige og paapassende, trofaste og eksemplariske, og om ikke Tusinder vindes til Troen, som var Tilfældet i tidligere Dage, ville maaske nogle faa oprigtige Sjæle komme ud af Babylon, annamme Sandheden, sanles til Zion, og sinne som Voldstene i deres Kroner, som ere blevne Redstaberne til Saadannes Frelse, naar Kristus skal belønne Enhver efter sine Gjerninger.

Emigrationen. Det skandinaviske Selskab, som forlod Liverpool den 20de Juni, bestod af 336 Emigranter og 21 hjemvendende Missionærer. Foruden disse var der nogle Faa, som rejste paa Billetter sendte dem fra Utah. Kompagniet deltes her i Kjøbenhavn. Et Selskab paa 32 afrejste herfra med Dampskibet Cato Torsdagen den 11te Juni og førtes af Voldste L. F. Swalberg. Den 15de Juni afrejste 273 danske og svenske Hellige med Dampskibet „Panther“, som var specielt lejet for vore Emigranter. Dette Selskab var under Voldste Jørgen Hansens Ledelse. Vejret var smukt og Indstibningen foregik i den bedste Orden; mange Bemær og Fremmede vare tilstede ved Afsejlingen.

Kort før Skibet afgik, blev Voldste C. N. Lundsten af Politiet bragt ombord. Han var nemlig bleven udvist af Landet, og da han ved sin Ankomst hertil Søndag Morgen meldte sig paa Politikammeret, blev han sat under Arrest til næste Dags Eftermiddag. Han følte sig dog ikke nedstemt derover, men glædede sig ved at være bleven agtet værdig til at lide Forsøgelse for Kristi Skyld.

Den norste Emigration under M. Christophersens Ledelse, afrejste fra Kristiania den 22de Juni. Selskabet, der bestod af 31 Hellige, forenede sig ved Ankomsten til Liverpool med Emigrantselskabet fra Kjøbenhavn. Maa Herren velsigne disse vore Søftende med en behagelig Rejse og føre dem lykkelig og vel til deres Bestemmelsessted!

Afsøgning og Bestikkelse. Præsident F. F. Hinke og Voldstene Nils Hansen og Jens Nielsen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference. Disse Brødre have virket trofast og nidkjært for Værkets Fremme i Aalborg Konference og have vundet de Helliges udelte Agtelse og Tillid, hvilke ville stedse have dem i kjær Grindring og lade deres Bønner optige for disse vore Brødres Fremgang paa deres nye Arbejdsmarker.

Voldste S. P. Neve bestikkes til at præsidere over Aalborg Konference.

Ankomst og Bestikkelse. Den 24de Juni ankom Eldsterne P. A. Forsgren og J. C. Nielsen fra Brigham City, og den 27de Eldste J. Hansen fra Spanish Fork. P. A. Forsgren bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference, J. C. Nielsen i Kjøbenhavns Konference, og J. Hansen i Alborg Konference. Broder P. A. Forsgren blev døbt den 19de Juli 1850 i Gesele, Sverrig, og var, saa vidt vi vide, den Første, som blev døbt i Skandinavien. Broder J. Hansen er nu paa sin tredje Mission til Skandinavien.

Anthou H. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Fra Emigranterne.

Liverpool, den 20de Juni 1885.

Præs. A. H. Lund.

Kjære Broder!

Da vi nu ere komne lidt i Ro, vil jeg skrive Dem lidt om vor Rejse hertil. Som De ved, forlod vi Kjøbenhavn den 15de, og næste Dag vare de fleste af os meget søyge. Vi havde temmeligt strængt Vejr, ved Stagen, og bleve finket omtrent 12 Timer; men Kaptajnen mener, at det var os til Bedste, thi om vi havde været ude paa Nordspøen i Stormen, havde det maaske været strængere for os. Under de to sidste Dages Rejse paa Nordspøen havde vi en behagelig Tid og vore Søstende morede sig paa Dækket ved Sang, Dans, o. s. v. og Søsygen var for det meste overstaet.

Den 19de om Morgenen Kl. 1 kastede vi Anker ved Hull, da vi kom for sent for Højvandet. Vi gik i Land Kl. 11 og fik vort Rejsegods efterset af Toldvæsenet, hvorefter der kom Banevogne lige til Havnen, som modtog vort Tøj for Befordring til Liverpool. Ligeledes kom der Bogne, hvorpaa al vor Haandbagage blev kjørt, saa at vi ikke havde andet end os selv at tage Vare paa, og vi bleve fraks satte paa et Ekstratog, som derpaa forlod Hull Kl. 12¹/₂. Alting gik saa godt, som vi kunde ønske. Brødrene fik en 1ste Klasse Coupé, og de Hellige havde alle rigelig Plads. Henimod Kl.

6 kom vi til Liverpool, og Toget bragte os lige ned til Alexandria Dock, hvor alt vort Tøj, saavel smaat som stort, blev kjørt lige til Skibet. Billetterne bleve uddelte, og de Hellige kom ombord med det samme. Alt gik stille og roligt til; intet Uheld af nogen Slags har indtruffet, og jeg maa sige til de Helliges Roes, at de alle uden Undtagelse have opført sig udmærket godt. Jeg har endnu ikke hørt nogen Klage eller at synes misfornujet i nogen Henseende, og Alt er gaaet langt over min Forventning.

Efter at Alle vare komne ombord, gik jeg til Broder Wells og meldte vor Ankomst, og havde en Samtale med ham og Brødrene om Stillingen i Danmark, osv. Saavidt jeg ved er der omtrent 500 Hellige foruden 30 hjemvendende Missionærer, som ville rejse med dette Skib (Wisconsin) i Eftermiddag Kl. 2. De Hellige fra Tyskland ere med os ombord; jeg har ikke talt med Broder Smoot endnu; alle de andre Brødre har jeg talt med. Broder James Hansen fra Spanish Fork er her og agter snart at rejse til Kjøbenhavn. I Nat Kl. 2. forlode vi Havnen og ere nu ude paa Rheden, hvor jeg skriver dette ombord paa Skibet. Alt er vel. Jeg slutter med en hjertelig Hilsen til Dem og Brødrene i Nr. 14 og de Hellige, og forbliver Deres Broder i Pagten,
J. Hansen.

En Brev fra Fængslet.

Det Følgende er en Oversættelse af et Brev fra Elbste C. J. Kempe, dateret Forbedringshuset i Detroit, Michigan, den 3die Maj 1885, til Redaktøren af Deseret News:

„Kjære Broder!

I Dag er det næsten sex Maanedes siden jeg forlod mit Hjem i Mongollan-Bjærgene, og i Betragtning af de Bekymringer, Lidelser og Sindsbevægelser, som jeg har været underkastet, synes denne Tid at have været Aar. Hvis det ikke havde været og er saa aldeles virkeligt, skulde jeg næsten tro, at det Hele var en Drøm.

Jeg har nu været i de Forenede Stater i tyve Aar, og jeg udfordrer hvilken som helst Mand, Kvinde eller Barn til at bevise, at jeg nogensteds har opført mig slet overfor Noget. Jeg har aldrig druffet Brændevin eller brugt Tobak, og jeg har aldrig i mit Liv set den Dag, at jeg ikke hellere vilde dø den grusomste Død, end have kjødelig Dugang med en Kvinde, som ikke var min Hustru. Og dog er jeg her, dømt af en amerikansk Dommer i et Land, som roser sig af sin Frihed — sin Religionsfrihed. O, hvilken Paastand!

Jeg og mine Brødre, Christoffersen og Tenney, ere her kastede i Morderes, Tyves og alle Slags Forbryderes Selstab, og i Tusinde Miles Afstand have vi ikke en eneste Ven, som vi kunne tale eller omgaaes med. Og hvorfor ere vi her? Effo svarer: Hvorfor. Vi ere ikke Nihilister, Kummunister eller Feniere. Hele vor Forbrydelse bestaar deri, at vi have vist Lydighed til Jesu Kristi Formaninger, saaledes som det fremgaar af hans Bemærkninger til Jøderne: „Derfor I vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams

Gjerninger.“ Lad mig spørge: Hvorfor blev Jesus korsfæstet? Hvorfor blev Apostlene fængslede, forfulgte og grusomt myrdede? Hvorfor blev Profeterne fordem kastede i Lovetuler, gloende, brændende Døne, og tvungne til at skjule sig i Bjærgenes og Jordens Huler. Vare alle disse rene og ædle Mænd Forbrydere? Hvorfor ere saadanne Mænd som Brødrene Skousen, Flake og Andre i Dag indespærrede i Yuma, Arizona? Jeg har længe været bekendt med Broder Skousen og ved, at han er en uskyldig gammel Landmand, saa god en Mand, som kan findes nogensteds, og hvad har han gjort, som fortjener Straf? Det er den selvsamme gamle Historie, gjentaget atter og atter.

Israels store Gud har atter talt fra Himlen. De gamle Profeters, Jesu og hans Apostles Ord blive opfyldte. Præstedøgnet og Fuldmagt fra Jesus Kristus er atter bleven overgivet Menneskene. Alle Nationer, Slægter, Tunge-maal og Folk blive indbudte til den store Brudgoms Nadver. Dette er den store Hemmelighed. De lejede og lønede Farisæer, som have overtraadt Lovene, forvendt Skiffene og gjort den evige Pagt til Intet, indse, at deres Haand-tering er i Fare. Det er ikke Polygami. Hvad bryder New York og andre store Stæder, med deres Tusinder af Prostitutionshuse, og deres Titusinder Drikkeboliger, sig om nogle saa ukjendte „Mormoner“, som arbejde Dag og Nat for at forsørge deres Børneskotte. Tænk! der findes ikke Fesekoste nok i de Forenede Stater til at bortkjærne Umoraliteten og Fordærvelsen fra Chicago alene, ikke at nævne de øvrige.

Nu, mine kjære Venner, den kristne

Verden er for Nærværende næppe retfærdigjort i at kaste den første Sten. Ej heller have Guds Fjender nogensinde været det, men Historien maa, som bliver sagt saa ofte, gjentage sig selv.

Guds Ord er bleven tilkjendegivet til vor Gunst, men som et Folk have vi ikke paastjønnet de over os udgydte Vel-signelser. Kunne vi i Dag med Sandhed sige:

„Ehi vi er de ægte Zion's Sønner,
Ingen med os Ligbed har?“

Jeg er bange for, at vi ikke komme op til Maalet, at vi have brugt en uvis Fremgangsmaade, og at Præsident Smoots Tale, som fornylig var publiceret i News, er altfor sand, og finder Grunden til alle vore Besværligheder mere i de Helliges egen Wandel, end ved vore Fjenders forenede Ondskab og Fordom. De Hellige indføre Tusinder Gjenstande, som de ligesaa godt selv kunde fabricere. Enhver med sund Fornuft kan let indse, at et Folk eller en Nation, som udfører mere, end den indfører, vil blive formuende, og dog ankommer fra Osten det ene Jærnbanelæs efter det andet med Møbler, Klæder, Sko og Andet, som kunde fabriceres hjemme. Kort sagt, hvad bliver ikke indført?

Hvor meget mere formuende vilde ikke min egen Familie have været i Dag, hvis jeg havde begyndt at fabricere Stole, da jeg først nedsatte mig i St. Johns, i Stedet for at drive Tiden bort i tre Aar paa en Saltmark (salarethus bed) med at dyrke Jorden, og kun som Frugt af min Slid høste Solsikker og andet Ukrud! Derfor vore Dreng, i Stedet for at tilbringe deres Tid med at haandtere vilde Heste, bleve underviste om Haandværksvidenskaben, tror jeg, at det vilde være meget bedre.

Jeg er mine Brødre meget forbunden

for deres Godhed i at sende mig Deseret News, Wikuben, Utah Posten, Millennial Star og vidensfabelige Blade, som ere meget interessante til mig. Jeg har modtaget to Breve fra Broder Woodruff og et fra Broder J. W. Peterson, hvilke vare mig hjærtkomne. Men uagtet vore Brødres store Venlighed og de herværende Embedsmænds Forkommenhed mod os, synes det til sine Tider at se meget mørkt ud, og jeg kan ikke unblade at spørge mig selv: Kan det være muligt, hvis Præsidenten eller Generaladvokaten kjendte vor Stilling, vore ustyldige Familiers Lidelse, og Naaden, hvorpaa den usovlige Kettergang mod os blev gennemført, at de vilde give deres Samtykke til, at vi vedblive at lide i dette stumle Fængsel?

Ved at kaste et Tilbageblik paa det Forbigangne er der en Solstinsdag, som burde omtales. Da Marshall Tidball kom til Prescott og fandt os indespærrede blandt Mordere og Tyve i Countysfængslet, tog han os ud og skaffede os Plads paa det bedste Hotel i Byen; han og hans Deputerede behandlede os i det Hele taget med den største Artighed og Venlighed.

Mange af vore Venner ville uden Tvivl spørge: „Hvorfor skriver en af Eder ikke?“ Mine Følelser ere, at jeg allerede berøver min Familie den Smule Glæde, den kan nyde ved at høre fra mig en Gang om Maanedes, men jeg skylder mine Venner denne Forklaring.

I Dag nøde vi anden Gang det Privilegium at have en Samtale med hverandre, og Brødrene Tenny og Christoffersen sende deres hjærtligste Hilsen til alle deres Venner, og i Forening med mig ønske de, at udtrykke deres Taknemmelighed for det mod os beviste Venskab, og til Biskop D. K. Uball og de Hellige i St. Johns for deres Godhed mod

vore Familier, hvilket vi højlig paastjønne i Særdeleshed, naar vi overveje de prøvende Omstændigheder, som den ædle Biskop er underkastet med Hensyn til hans egne Affærer. Maa Gud velsigne ham og alle de Undertryktes Venner, er deres Ven og Broders ydmyge Bøn!"

Utah Nyheder.

— Apache Indianerne ere paa „Krigsstien“. De have forøvet mangen en Skjændelsdaad i Arizona og New Mexiko. Der siges, at de ere komne saa langt frem i Civilisation, at de kunne selv tillave berusende Drikke, og at dette er Aarsagen til deres Ustyrlighed.

— I Nærheden af Salt Lake City findes flere artesiske Brønde. En er nylig bleven gravet i „Liberty Park“. Den er 60 Fod dyb, og Vandet, som slyder ud af den, er godt.

— Der berettes om adskillige Frostnatter i Maj, som sandsynligvis tilbels have skadet Frugten.

— Anstalten for Sindsfvage, som er bleven opført i Provo paa Territoriets Bekostning, er nu saa nær sin Fuldbendelse, at den vil blive færdig til den 15de Juli.

— Guvernør Murray har givet Morderne R. C. Joice og George W. Catlin deres Pardon; men der er Ingen, som har ham mistænkt for at ville give nogle af Brødbrene Pardon, som ere fængslede for deres Tro paa Bibelens Lærdomme; Ægtefælt er efter nogle Folks Mening værre end Mord.

— Fra Lehi og Omegn berettes, at en der paa Stedet hidtil ukjendt Slags Fugle er kommen i stor Mængde og har begyndt en virksom Udryddelseskrig paa Kaalormene og andre Insekter, som true Frugthøsten. Disse Fugle have ogsaa vist sig i Salt Lake City, og det haabes, at det samme gode Resultat vil følge deres Arbejde der.

— En Del immergrønne Træer fra Bjærgene ere bleve plantede paa Tempelgrunden i Logan. Man tror, at de ville gro frodigt og i høj Grad forstjønne Stedet.

— I Idaho fortsættes Korstoget imod de Sidste Dages Hellige paa det Skjændigste. Fredelige Borgere arresteres og tages bort fra deres Hjem paa en lige saa vanærende Maade og med lige saa megen Bold, som vare de Forbrydere af den værste Type. Mange af „Deputy Marshallerne“, som bruges hertil, ere Hestetyve og skyldige i mange andre Forbrydelser mod Samfundets Fred og Velvære. Tre af disse overrastede Samuel Humphreys, medens han malte en Ko, nær sit Mejeri 20 Mile fra Paris i Bear Lake; disse modige Herrer stød to Skud efter ham, før de arresterede ham, og ligeledes stød de ogsaa efter en ung Dreng i Nærheden.

— Dommer Boreman, bekjendt for sit bitre Had imod Mormonerne, har forarsaget ikke liden Forundring ved sin milde Dom i Fotheringhams Sag, i det han kun idømte denne tre Maaneders Fængsel. Der var rigtig nok heller ingen

Deviser paa, at han for Nar tilbage havde levet sammen med mere end en Hustru; men han vilde ikke forstydde sine Hustruer, og det anses for den største Forbrydelse.

— En Kobbermønt, af Størrelse som et ti Kroner Guldstykke, blev forleden opgravet i en Have i 7de Ward i Salt Lake City. Mønten, der er bedækket med flere hieroglyfiske Indskrifter og ligner ingen af de mange indianske Mønter, der opbevares paa Deseret Musæum, troes at hidrøre fra en af de nephitiske Tidssaldre, da den har en slaaende Lighed med andre ældgamle Mønter, fundne i Amerika.

— Den nylig ankomne Dommer, Powers, synes at tage fat paa sine Embedspligter med Alvor. Han vil tilsyneladende ikke alene Polygamister, men ogsaa nogle af Modpartiet tillivs. Iblandt Andet har han instrueret JURYen til at undersøge, hvorvidt der er nogen Sandhed i visse drøje Bestyldninger, som Redaktøren af »Ogden Herald« er fremkommen med imod Statsadvokat Dickson og Kommissionær Mc Kay. Han synes ogsaa at lægge særlig Vægt paa de Egenstaber, som efter hans Mening burde være fremtrædende hos Udlændinge, der ønske at blive Borgere af de forenede Stater. En Skandinaver, der den 26de Maj erholdt sit Borgerbrev i Ogden, hvor Powers præsiderer over 2den Distriktsret, maatte saaledes tilstaa, at han ikke troede paa Polygamiets Rigtighed, førend han kunde faa det betydningsfulde Dokument, der gjorde ham til en af „Onkel Sams gode Dreng“.

— I Begyndelsen af Juni Maaned var det saa varmt i Utah, at megen af Sneen i Bjærgene smeltede hurtigt, hvorved Vandstrømmene steg til Høivande, og mange Marker og Enge langs Jordanen truedes med Oversvømmelse. I denne Strøm, der er Udløbet af et uhyre Reservoir, Utah Søen, steg Vandet 2 Fod i 2 Døgn, og formedelst den store Vandmasse, der har samlet sig i Søen, vil Høivandet vedvare i en længere Tid. Nebbhøret har været betydeligt, saa at Udfigterne for en rig Høst vare meget lovende. I nogle af de højere beliggende Dale har Mattefrosten, der gjerne følger Regnen om Foraaret, ødelagt Frugten.

— Vi have modtaget den „Svenska Hærold“, det første Blad udgivet paa Svensk i Utah. Det har et smukt Udseende og interessant Indhold og vil uden Tvivl hilses med Glæde af de svenske Hellige i Utah. Redaktionen bestaar af Mænd, som have Folkets Agtelse, og vi ønske dem Held og Fremgang i deres nyttige Foretagende.

— Tempe i Arizona er et Sted, som flyder med Mælk og Honning. Broder B. Farlan Johnson havde ved Foraarets Begyndelse 39 Sværme Bier, der vare i en daarlig Tilstand, men allerede den 9de Maj havde han formeret Tallet paa disse Sværme til 51, og fra den 23de April til den 9de Maj tog han 200 Kander Honning fra dem. Han mener ved Aarets Ende at formere Tallet paa sine Sværme til 100, tage endnu ligesaa meget Honning fra dem og endda lade dem beholde nok for Vinterforraad. De almindelige Røer give gennemsnitlig otte Kander Mælk om Dagen. Altting vokser frodigere og modnes tidligere end i Utah. Røer kælve naar de kun ere atten Maaned gamle. Høns lægge Æg naar de ere fem Maaned gamle, og i Planteskolerne ses mange Fersentræer, der bære Frugt, naar de kun ere et Aar gamle.

En Fanges Søndagsbetragtninger.

(Med dybeste Medfølelse helliget Brødrene i Detroit Fængsel.)

Al! Livet er kun en øde Ørt
 Bedækket med Torn og Stene.
 Her i min Celle, saa trist og mørk,
 Jeg sidder forlabt og ene.
 Al! hvorfor blev jeg en Frimand født
 Hinfides Verdenshavet,
 Og nu i Frihedens Land forstødt
 Og levende her begravet?
 Stuer jeg bort mod mit elskte Hjem,
 Som grusomt jeg blev berøvet,
 Trænger i Djet en Taare frem,
 Og Sindet bli'er mer bedrøvet.
 Her er min Bibel, min Ven og Trøst
 I Medgangs og Modgangs Dage.
 Du, som talte med himmelsk Røst,
 Dig har jeg endnu tilbage.
 Saa tal da i Dag, du kjære Bog,
 Og bliv mig en Trøst i Nøden!
 Fanger ofte Guds Ord modtog,
 Som styrkede dem til Døden.
 Fyld mit Hjerte med saligt Haab
 Om Ende paa denne Kvide;
 Om ej før, naar med Fryderaa
 Jeg faar mine Klæder hvide.
 Naar jeg hører den skjønne Sang
 Af jublende Martyrskare,
 Skal jeg samles endnu en Gang
 Med mine saa Dyrebare.

C. C. A. Christensen.

Indhold.

Tale af Apostel John Henry Smith 289. Forfølgelsen i Tennessee 294. Fra Utah 295. Redaktionsbemærkninger: Hvorledes Værket kan fremmes. . . 296. Emigrationen 298.	Afspøning og Bestikkelse. 298. Ankomst og Bestikkelse 299. Korrespondance 299. En Røst fra Fængslet 300. Utah Nyheder 302. En Fanges Søndagsbetragtninger 304.
---	---

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon S. Lund, Lorenzenegade 14, 1ste Sal.
 Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.